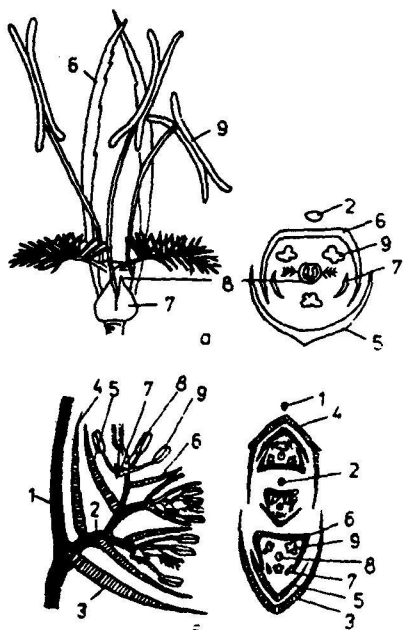

Фиг. 138. Схема и диаграма на цвят: а и б – трицветно класче при житните; 1 – ос на класа; 2 – ос на класчето; 3 – долна плева; 4 – горна плева; 5 – външна (долна) плевница; 6 – вътрешна (горна) плевница; 7 – лодикули; 8 – плодник; 9 – тичинки

плевите по оста на класчето се разполагат от един до десет цвята. В основата си всеки цвят има две люспи, наречени плевници (*palae*). Външната, или долната плевница е кожеста, зелена, като на върха и често излиза осил (*arista*). Вътрешната, или горната плевница, е тънка, ципеста, тъпа на върха. След отстраняване на двете плевници се забелязват две много малки, тънки, прозрачни ципички, наречени лодикули (*lodiculæ*). Тичинките са три, рядко 1, 2, 6 или повече, с едри прашници и къси дръжки, които много бързо се удължават по време на цъфтежа. В централната част е разположен плодникът. Той е с дребен яйчник, без стълбче, с приседнало двуделно близалце, по което се съди, че е изграден от два (рядко 1–3) плодолиста. Плодът е зърно, а при някои бамбукови – орех или ягода. На различните видове се наблюдават образуваните сложни съцветия:

сложен клас (р. *Agropyrum*), метлица (р. *Festuca*) и др.

При морфологичния анализ последователно се характеризират кореновата система, стъблото, листата, съцветията и цветовете. Специално внимание се отделя на положението на възела при братенето и формирането на издънките. Успоредно с анализа на отделните части се съставя кратко морфологично описание на коренищни, рехавотуфести и плътнотуфести видове. Някои от изследваните растения се определят с помощта на определителя „Флора на България“.